

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΦΑΙΡΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Τὸ θερμόμετρον εἶχεν ἀνέλθει πολὺ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν ἐπουράνιον χώραν. Ὁ Ὑψιστος, ἀφοῦ ἠκροάσθη νωχελῶς τὴν μεταμεσημβρινὴν συναυλίαν τῶν ἀγγέλων, ἐξῆλθε πρὸς περιδιάβασιν, διηυθύνθη εἰς μέρος τι σκιερὸν καὶ εὐάερον καὶ ἐξυγαγὼν τὸ ἐξ ἠλέκτρου κομβολόγιόν του, ἤρχισεν ἀναγινώσκων τὴν ἱεράν Σύνοψιν.

Ἡδὴ τὰ βλέφαρα τοῦ Παντοδυνάμου ἤρχισαν νὰ βαρύνωνται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως, ὅτε ἐγείρας τὸ βλέμμα εἶδε κάποιον πλησιάζοντα. Ὁ κάποιος οὗτος ἦτο τὸ πονηρὸν πνεῦμα, διότι μὲ ὅσα καὶ ἂν λέγωνσιν οἱ θεολόγοι, ὁ Σατανᾶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰωβ, διατελεῖ εἰς σχέσεις οἰκειοτάτας μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ καὶ ἔχει ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὸν Παράδεισον.

— Ἐσὺ εἶσαι, Παμπόνηρε; εἶπεν ὁ Ὑψιστος.

— Ἐγὼ, Ἀγιώτατε.

— Κάτι ἀπ' ἐδῶ;... τί μαντάτα; θὰ σ' ἔσφιξε ἡ ζέστη, φαίνεται φαντάζομαι τί καμίνι θὰ ἔχει ἐκεῖ κάτω!

— Δὲν μὲ μέλει καὶ πολὺ, ἐσυνήθισα. Ἐπειτα ἐγὼ δὲν μένω καὶ διαρκῶς ἐκεῖ, τριγυρίζω.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι τώρα, μὲ τὸ καλὸ;

— Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Θεός· καὶ τί ἐπήγες νὰ κάμης ἐκεῖ;

— Εἶχα μερικὰς ὑποθέσεις· ἐτελείωνε ὁ μὴν καὶ ἤθελα νὰ ξεκαθαρίσω μερικοὺς λογαριασμούς... ἔπειτα εἶχομεν καὶ δημοτικὰς ἐκλογάς...

Καὶ ὁ Σατανᾶς ἐθώπευσε κρυφίως μετὰ πικροῦ μειδιάματος τὴν εἰς τὸ θυλάκιόν του ἐφημερίδα, τὴν περιέχουσαν τὸν μηνιαῖον ἐγκληματικὸν ἀπολογισμὸν.

— Μήπως ἦσουν ὑποψήφιος; ἠρώτησε σκωπτικῶς ὁ Πανάγαθος.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Διάβολος· μόνος ἐγὼ δὲν ἦμουν.

— Ξεύρεις ὅμως ὅτι μοῦ ἐπαραμπήκες ἐκεῖ πέρα εἰς τὴν Ἑλλάδα; εἶπεν ὁ Θεός, ὅπως οὖν ὠργισμένος.

— Αἶ, κάμνω κι' ἐγὼ μερικὰς δουλίτσες! ἀπήντησε μετὰ πονηρᾶς μετριοφροσύνης ὁ Σατανᾶς.

— Νὰ μοῦ κάμης τὴν χάριν νὰ βγάλῃς τὴν οὐράν σου ἀπ' ἐκεῖ· ξέρεις ὅτι ἐγὼ ἰδιαζόντως ἀγαπῶ αὐτὸν τὸν τόπον.

— Τί λόγος! εἶπεν ὁ Διάβολος.

Καὶ ἐμειδίασε σαρδωνικῶς.

— Δὲν τὸ πιστεύεις, μασκαρᾶ; ἐξηκολούθησεν ὁ Παντοδύναμος· καὶ ὅμως ἰδοὺ, ἐφέτος τοὺς ἕκαμα τόσα καλὰ.

Ἐρριψα τὴν βροχὴν ἀφθονὸν διὰ νὰ γίνῃ εὐφορία σιτηρῶν ἢ σταφῖς ἐπήγε περίφημα καὶ ἂν τὰ οἰκονομικὰ τοῦ τόπου δὲν εὐοδοῦνται, δὲν πταίω ἐγὼ.

— Οὐτ' ἐγὼ, ὑπέλασεν ὁ υἱὸς τοῦ σκότους.

— Ὅσον ἠμπορῶ τοὺς προστατεύω καὶ μὲ τὸ παραπάνω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὑψιστος. Εἶνε τώρα χρόνια πὺ μοῦ ὑποβάλλει αἰτησὶν θεραπείας ἢ χολέρα νὰ ὑπάγῃ νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ κάμποσους μῆνας καὶ μολονότι εἶχε τόσα συστατικὰ ἀπὸ διαφόρους δημάρχους καὶ νομάρχας καὶ διευθυντὰς ἀστυνομίας, δὲν ἐνέκριναν τὴν αἰτησὶν τῆς. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἀγαπῶ τὸν τόπον αὐτὸν, διότι ἐκεῖ ἐδυσάσθη περισσότερο τὸ ὄνομά μου.

Μοῦ ἀρέσει ἡ ἱστορία τοῦ λαοῦ του, μοῦ ἀρέσει ἡ γλῶσσα του... μολονότι παρατηρῶ ὅτι ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ μουδραρεύῃ καὶ φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε ἰδική σου ἐνέργεια.

— Ὁχι εἶπε δικόπτων αὐτὸν ἐντόνως καὶ διαμαρτυρόμενος ὁ Πονηρός. Εἰς αὐτὸ δὲν ἔχετε διόλου δίκαιον, Ἀγιώτατε. Αὐτὴν τὴν εὐθύνην δὲν τὴν ἀναλαμβάνω καὶ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι εἰς τὴν κόλασιν ἐπιβάλλω ὡς βασανιστήριον εἰς τοὺς βαρυποίνους τὴν ἀνάγνωσιν μερικῶν ἑλληνικῶν πεζογραφικῶν καὶ ποιημάτων.

— Τέλος πάντων καλὰ θὰ κάμης νὰ τραβήξῃς ἀπ' ἐκεῖ τὸ χέρι σου. Ἐπειτα χάνεις ἄδικα τὸν κόπον σου, κακομοίρη μου· πήγαινε πέρα νὰ κάμης τὰ δικά σου, εἰς τὴν Βουλγαρίαν, παραδείγματος χάριν, ὅπου εἶνε σχισματικοί.

Μειδιάμα χλευαστικὸν διεγράφη ἐπὶ τοῦ εὐρέος στόματος τοῦ Διαβόλου.

— Δὲν πιστεύεις; τὸν ἠρώτησεν ὁ Θεός πεισιμωμένος.

— Τί νὰ σᾶς εἰπῶ! Ἀναγνωρίζω τὴν πανσοφίαν σας· ἀλλὰ καμμίαν φοράν πάσχει καὶ αὐτὴ διαλείψει... τὰ χρόνια βλέπετε, τὰ γηρατεία!

— Τί λέγεις, αὐθάδη! ἀνέκραξεν ὁ Ὑψιστος παραφερόμενος.

— Μὴ θυμώνετε, Ἀγιώτατε, εἶπεν ὁ Σατανᾶς μετὰ φλέγματος ὅς θέσωμεν καθαρὰ τὸ ζήτημα, νομίζετε ὅτι εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ὑπερισχύει ἀποκλειστικῶς ἡ Ἀγιότης σας;

— Ἀναμφιβόλως· ἔχεις κι' ἐσὺ ἓνα μερίδιον, δὲν σοῦ λέγω, κάτι φόνους, κάτι ληστείες, κάτι βιασμούς... σὲ ἀφήσα κι' ἐπήρες λιγάκι ἐπάνω σου, διότι εἶχα ἄλλοῦ τὸν νοῦν μου. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τί εἶν' αὐτὰ ἀπέναντι εἰς τόσας ἀρετὰς, εἰς τόσῃ φιλοπατρίαν, εἰς τόσῃ φιλογένειαν, εἰς τόσῃ φιλανθρωπίαν, εἰς τόσῃ εὐσέβειαν!... Τὸ γνωρίζεις, κύριε, ὅτι τὸ παρελθὸν ἔτος κατηναλώθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα πεντακόσιαι χιλιάδες ὀκάδες ταραμᾶ;

— Τί λύσσα εὐσεβείας! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σατανᾶς μετὰ μειδιάματος. Καὶ ὅμως, προσέθηκεν, ἠμπορῶ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι πλανᾶσθε.

— Θὰ ἦμουν πολὺ περίεργος νὰ τὸ ἰδῶ.

— Ἡμποροῦμεν καὶ τώρα νὰ κάμωμεν τὸ πείραμα.

— Τί νὰ τρώω;

— Ἀπλούστατα· διατάξατε νὰ φέρουν μίαν ζυγαριὰν πολὺ μεγάλην.

— Ζυγαριὰν;... τί νὰ τὴν κάμωμεν!

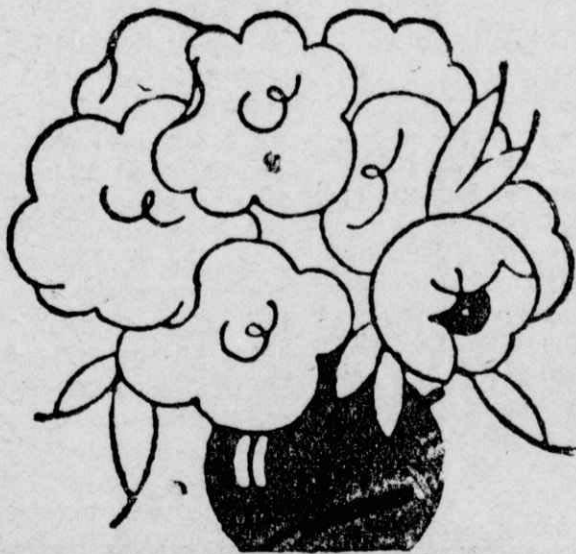
— Νὰ ζυγίσωμεν τὰ κεφάλαιά μας καὶ νὰ ἰδοῦμεν τίνας εἶνε τὰ μεγαλύτερα.

— Μὲ προκαλεῖς;... Ἄς εἶνε! θὰ διατάξω τώρα ἀμέσως νὰ φέρουν τὴν ζυγαριὰν, ἀλλὰ κύτταξε καλὰ μὴ τὴν πάθῃς!... Ἐχω πέντε κερανοὺς ἐτοιμοὺς νὰ σὲ ζεματίσω διὰ τὴν αὐθάδειάν σου, τραγογένῃ!

Καὶ διὰ τῆς μεγάλης ἀργυρᾶς σφυρίκτρας τοῦ ὁ Πανάγιος προσέκαλεσε τὰ Χερουβεὶμ καὶ διέταξε νὰ κομίσουν ἀμέσως μίαν μεγάλην ζυγαριὰν.

— Νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτερα! εἶπεν ὁ Σατανᾶς πρὸς τὰ Χερουβεὶμ, ἀπερχόμενα.

Ἡ θεία διαταγὴ ἐξετελέσθη παραχρῆμα· μετ' ὀλίγον ἐθεάθη λόχος ἀγγέλων, κομίζων μετὰ πολλοῦ κόπου ὑπερμεγέθη πλάστιγγα, τὴν ὁποίαν

έστησαν ενάπιον του Δημιουργού.

— "Έχετε τὰ πρωτεία, εἶπεν ὁ Διάβολος εὐγενῶς, βάλετε τὰ κεφάλαιά σας εἰς τὸ ἓνα μέρος.

Ὁ Παντοδύναμος μετὰ περιεργείας, ἀλλὰ καὶ μετὰ πείσματος ἤρχισε νὰ τοποθετῇ ὅλα τ' ἀντικείμενα, τ' ἀντιπροσωπεύοντα τὴν μερίδα του, νοσοκομεῖα, σχολεῖα, ὄρφανοτροφεία, δωρεάς, ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβυτέρους, ἱεροκήρυκας, μοναστήρια καὶ ἡγουμενοσυμβούλια, ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος, ἠθικά καὶ θεολογικά συγγράμματα, βαρέλια ταραμᾶ καὶ σάκκους φασολίων καὶ παντοῖα ἄλλα, ὧν ἀπετέλεσθη πυραμῖς τεραστία καὶ ἀλλόκοτος.

Ὁ Διάβολος ἐθεάτο ἀπαθῶς τὸν ὄγκον αὐτὸν ὅλον ἐν ἀνυψούμενον.

— "Έχετε ἄλλα; ἠρώτησε μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς τοποθετήσεως.

— "Έχω καὶ μερικοὺς ἐπιτρόπους ἐκκλησιῶν ἀρκετὰ καλοθρεμμένους, εἶπεν ὁ Θεός.

— Βάλετε καὶ αὐτούς, εἶπεν ἀταράχως ὁ Διάβολος.

Καὶ ὁ ὄγκος τῆς πυραμίδος ἠυξήθη ἐπαισθητῶς διὰ τῆς προσθήκης τῶν ἐπιτρόπων.

— Μήπως ἐξεχάσατε τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Σατανᾶς.

— "Εξέχασα πραγματικῶς ἓνα καθηγητὴν τῆς Θεολογίας, ἀλλὰ σοὺ τὸν χαρίζω. Εἶνε τὸσον πολὺσαρκος ἐκ τῆς καλοφαγίας, ὥστε αὐτὸς μοναχὸς κάμνει δι' ὅλα τὰ ἰδικά σου κεφάλαια.

— Νὰ τὸν προσθέσετε καὶ αὐτόν!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Σατανᾶς ἐπέμενε, ἐτέθη τέλος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ σωροῦ καὶ ὁ καθηγητὴς, καὶ ἡ πλάστιγγα ἔτριξε γοερῶς ὑπὸ τὸ βάρος του.

— Ὅριστε τώρα καὶ ἡ εὐγενεία σας, εἶπεν ὁ "Υψιστος μυκτηριστικῶς, βάλετε τὰ κεφάλαιά σας.

Ὁ Διάβολος ἔχωσε τὴν τριχωτὴν χεῖρα μὲ τοὺς ὀξεῖς ὄνυχας εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐξήγαγε μικρὸν ἀντικείμενον σφαιρικόν, τεφρόχρουν.

— Τί εἶν' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ "Υψιστος παρατηρῶν διὰ τῶν διόπτρων του μετὰ περιεργείας τὸ ἀντικείμενον.

— Εἶνε ἐκλογικὸν σφαιρίδιον, ἀπήνησεν ἀταράχως καὶ σοβαρῶς ὁ Πειρασμός.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλα σου τὰ κεφάλαια;

— Αὐτό.

— Δὲν ἔχεις ἄλλα;

— "Ὅχι" αὐτὸ ἀρκεῖ.

— Κοροϊδεύεις;

— Διόλου.

— "Ελα Χριστὲ καὶ Παναγία!

εἶπεν ὁ "Υψιστος σταυροκοπούμενος.

— Λοιπὸν ἰδοὺ ὅπου τὸ θέτω εἰς τὴν πλάστιγγα.

— "Ἄς ἰδοῦμεν καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα!

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα πραγματικῶς ὑπῆρξε θαυμάσιον· διότι εὐθὺς ὡς τὸ μικροσκοπικὸν μολύβδινον σφαιρίδιον ἀπετέθη ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, αὐτὴ ἤρχισε νὰ κλινῆ μετὰ καταπληκτικῆς ροπῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ σφαιριδίου, ἐνῶ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ἡ τεραστίος συμμιγῆς πυραμῖς ἀνυψοῦτο ἐλαφρᾶ ὡς ν' ἀπετελεῖτο ἐκ πτίλων.

— Μπα πού νὰ σὲ πάρῃ ὁ ἑαυτός σου! ἀνέκραξεν ὁ Πάνσοφος ἔκπληκτος καὶ πεισμηθὴς ἐν ταύτῳ. Κάτι καλοπόθησιν θὰ ἔκαμες... ἀφοῦ μάλιστα ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα... Στάσου νὰ σὲ διορθώσω ἐγώ!

Καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἐξακοντίσῃ κατ' αὐτοῦ ἓνα κεραυνόν.

— Κρίμα εἰς τὴν πανσοφίαν σου, ἀφοῦ δὲν ἠξεύρεις τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ σφαιριδίου! εἶπεν ὁ Διάβολος.

Καὶ ἐτράπη ἐν τάχει εἰς φυγὴν.

Ὁ "Υψιστος ἔμεινε σύννοος καὶ μετ' ὀλίγον παραλαβὼν τὸ σφαιρίδιον ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Παράδεισον βλοσυρὸς καὶ διέταξεν ἀμέσως νὰ προσέλθῃ ὁ ἅγιος Πέτρος.

— Κύτταξε καλὰ τὰ κατάστιχά σου, εἶπεν ὁ "Υψιστος πρὸς τὸν ἐπουράνιον θυρωρὸν, καὶ ἂν τυχὸν εὐρίσκειται ἐδῶ πέρα αὐτὸς ὅπου ἐφεῦρεν αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἀντικείμενον — καὶ ἔδειξε τὸ σφαιρίδιον — νὰ τὸν στείλῃς ἀναυλα εἰς τὴν Κόλασιν, μὲ ὅσα καλὰ καὶ ἂν ἔχη καμωμένα. "Εγὼ ἔριζι σήμερα μὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!... Εἶνε τοῦ Διαβόλου συνέργεια. Εἰς τὸν Παράδεισον οὔτε θὰ ἐπιτρέψω νὰ ὑπάρχῃ ὅσον ἀφορᾷ τὴν Γῆν, θὰ σκεφθῶ!...

Καὶ ἔμεινε μέχρι βαθείας νυκτὸς ἀναγινώσκων τὸ Συνταγματικὸν Δίκαιον τοῦ μακαρίτου Σαριπόλου.

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;...

(Τί ἀπαντοῦν ἡ δεσποινίδες)

Ἡ δις ΤΑΣΟΥΛΑ Κ. (Ἀθηναί — Χαροκόπου), θεωρεῖ ὡς ἰδεώδη σύζυγο ἓναν ἄνδρα μὲ εὐγενικὴ ψυχὴ, μὲ ἠθικάς ἀρχὰς καὶ μὲ σοβρὸν χαρακτήρα. Γιὰ τὴν σωματικὴ καλλονὴ ἀδιαφορεῖ, ἀρκεῖ ὁ σύζυγός της νὰ ἔχη ὡμορφὴ ψυχὴ.

Ἡ δις ΕΛΕΝΗ ΜΙΧΑ (Πειραιεύς), μᾶς ἀπαντᾷ : «Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Ὁ ἄνδρας πού γιὰ μένα θὰ εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος, ἵπρέπει νὰ ἔχη τίμιον καὶ εὐκρινὴ χαρακτήρα, τρόπους εὐγενικοὺς, μὲ μορφωσὶ καὶ ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ ἀγάπῃ γιὰ μένα. Στὴν ἐμφάνισιν θέλω νὰ μοιάζῃ τοῦ Ἰβάν Πέτροβιτς καὶ νὰ ἔχη μουστακάκι ἅ λὰ Ντούγκλας Φαίρμπανκς!»

«ΜΙΑ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΥΛΑ» (Ἀθηναί — Κουπόνια), θέλει τὸν ἰδεώδη σύζυγό της μετρίου ἀναστήματος, μελαχροινὸ καὶ νόστιμον, νὰ ἔχη δὲ μιὰ τακτικὴ ἐργασία γιὰ ν' ἀντεπεξέρχεται στὰ οἰκογενειακά βάρη. Ὡς πρὸς τὰ ψυχικά του χαρίσματα, τὸν θέλει μὲ καρδιά γεμάτη καλωσύνη, εὐθυμὸν καὶ πάντοτε γελαστὸ, εὐγενῆ, ἠθικὸ κι' ἀγαπητὸ ἀπὸ ὅλους.

Ἡ δις ΑΡΙΑΔΝΗ Γ. (Κάφρ - Ἑλ - Ζαγιάτ — Αἴγυπτος), μᾶς ἀπαντᾷ : «Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Γιὰ μένα ἰδανικὸς σύζυγος εἶνε ἐκεῖνος τὸν ὁποῖο θ' ἀγαπήσω. Πάντως ἐν ἐμοὶ ἀρέσουν οἱ κοντοὶ, ξανθοὶ καὶ φαλακροὶ. Μπορεῖ ὅμως νὰ βρεθῇ κι' ἓνας τέτοιου εἴδους ἄνδρας καὶ νὰ μοῦ φανῇ ἰδανικὸς. Ἡ ἀγάπῃ τὰ κατορθώνει ὅλα καὶ τίς περισσότερες φορές εἶνε μάλιστα... στραθή!»

Ἡ δις ΜΙΡΑΝΤΑ Τ. (Κάφρ - Ἑλ - Ζαγιάτ — Αἴγυπτος), μᾶς γράφει : «Ἡ γνώμη μου περὶ ἰδανικοῦ συζύγου εἶνε μὲ δυὸ λέξεις : Ἐκεῖνος πού θ' ἀγαπήσω».

Ἡ δις ΚΟΥΛΑ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ (Ἀθηναί), θέλει ὁ ἰδανικὸς σύζυγός της νὰ ἔχη τὰ ἐξῆς προσόντα : Νὰ εἶνε ὑψηλὸς, μὲ ἀθλητικὸ παράστημα, μελαχροινὸς καὶ καταρομᾶλλης, νὰ κατὰγεται ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια καὶ νὰ ἔχη μαύρα μάτια καὶ ὠραία γλυκεῖα φωνή. Ἀκόμα νὰ τὴν ἀγαπᾷ τρελλὰ καὶ νὰ εἶνε ἀξιωματικὸς τῆς Ἀεροπορίας ἢ τοῦ Ναυτικοῦ.

Ἡ δις «ΜΙΝΙΟΝ» (Ἀθηναί), ἔχει τὴν γνώμην ὅτι ἰδανικὸς σύζυγος εἶνε ἓνας νέος λογικὸς, τίμιος, δραστήριος, εὐγενικὸς, εὐπαρουσίαστος, πού νὰ ἔχη μιὰ καλὴ ἐργασία ὥστε νὰ ζοῦν ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του ἄνετα.

Ἡ «ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΚΑΙΤΗ» μᾶς ἀπαντᾷ : «Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Τὸν ἰδανικὸν σύζυγο τὸν βλέπω μόνον σ' ἓναν ἄνδρα σωματικῶς ὑγιᾶ καὶ ψυχικῶς ἑνάρετο, πού μετὰ τὸν γάμον θὰ γίνῃ ἀποκλειστικὰ δικός μου, δηλαδὴ τὴν σκέψιν του δὲν θὰ τὴν ἀπασχολήσῃ ποτὲ ἄλλη γυναῖκα».

Ἡ δις «ΚΑΠΟΙΑ Λ.» (Λαμία), μᾶς γράφει : «Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Ποῖός εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος; Μὰ ποῖός ἄλλος λοιπὸν ἀπ' τὸν ἄνδρα, τὸν σωστὸν ἄνδρα πού θὰ φορῇ παντελόνια καὶ ὄχι φουστάνια καὶ πού θὰ ξέρῃ νὰ μὲ κυβερνήσῃ ἑμένα, μιὰ γυναῖκα;... Ὅταν βρῶ ἓναν τέτοιον σύζυγο, μὲ θέλησι κι' ἀνδρισμὸ, θὰ γίνω δική του, σκλάβα του...»

Ἡ δις «ΝΤΙΑ Β.» ἀπαντᾷ : «Λατρευτό μου «Μπουκετάκι». Τὸν ἄνδρα μου, τὸν ἰδανικὸν σύζυγό μου, τὸν θέλω νέον, γεμάτον σφρίγγος καὶ ζέστη νεανικῆ, νόστιμον, κοσμικὸν καὶ πρὸ παντός —ἀπάνω ἀπ' ὅλα— πλούσιον... Λεφτά, λεφτά... Γιατὶ μόνον ὅταν εἶνε πλούσιος ὁ ἄντρας μου, νίσθάνομαι ὅτι δὲν θὰ παραστρατήσω καὶ θὰ μπορέσω νὰ τοῦ εἶμαι πάντοτε πιστή...»

Ἡ δις «ΚΑΤΙΝΑ ΑΡ.» ἔχει τὴν γνώμην ὅτι ἰδανικὸς σύζυγος εἶνε ἐκεῖνος τὸν ὁποῖο κυριαρχοῦν τὰ ψυχικά προτερήματα καὶ ὄχι τὰ σωματικά, διὰ τὰ ὁποῖα ἀδιαφορεῖ, ἀρκεῖ ὁ μέλλον σύζυγός της νὰ τὴν νοιώσῃ βαθειὰ, νὰ συνδεθῇ ψυχικὰ μαζί της καὶ ν' ἀφοσιωθῇ ὁλόκληρος γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς οἰκογενείας του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ἀπαντήσεις.

